

Uniwersalny pasujący do każdej osoby podmiotu,
zaimek dzierżawczy postaci „**swój**”
w j. niemieckim nie istnieje.

Za każdym razem musimy uważnie patrzeć na **osobę**
podmiotu w zdaniu.

„**Ona** mieszka w **swoim** domu”.

Podmiotem jest zaimek osobowy „**ona**”.

Zadajemy pytanie:

„**Czyj** jest dom, w którym **ona** mieszka?”

Odpowiedź: Dom jest **jej**.

A zatem otrzymujemy zdanie:

„**Ona** mieszka w **jej** domu”.

Słowo „**jej**” jest więc **zaimkiem dzierżawczym**
pochodzącym od **zaimka osobowego „ona”**,
odmienionym przez **dopełniacz**. Z tabeli zaimków
dzierżawczych dowiadujemy się, że słowo „**jej**” ma
postać „**ihr**”.

A zatem otrzymujemy zdanie:

„Sie wohnt zu **ihr** Haus.”

I tyle dla **poprawności języka potocznego**
wystarczy, a **język potoczny wcale nie musi być do**
końca gramatyczny.

Dopełniacz w j niemieckim odpowiada tylko na pytania: „**czyj?**”, „**czyja?**”, „**czyje?**”. Nie na pytanie „**kogo?, czego?**.” Na pytanie „**kogo?, czego?**” odpowiada w j.niemieckim **tylko celownik**.

Mamy kolejne zdanie:

„Czy znalazłeś już **swoją** żonę?”

Zaczynamy od znalezienia **podmiotu**, którym jest nie podany tu ale **domyślny zaimek osobowy „ty”**.

Następnie zadajemy pytanie:

„**Czyja** jest żona, którą **ty** znalazłeś?”.

Odpowiedź: „Żona jest **twoja**.”

A zatem otrzymujemy zdanie:

„Czy znalazłeś już **twoją** żonę?”

Słowo „**twoja**” jest zaimkiem dzierżawczym pochodzącym od **podmiotu domyślnego „ty”**, odmienionym przez **dopełniacz**.

Potem na tabeli zaimków dzierżawczych dowiadujemy się, że słowo „**twoja**” ma postać „**deine**”.

A zatem otrzymujemy tłumaczenie:

„Hast **du** schon **deine** Frau gefunden?”

W zdaniu:

„ Nie może **pani** zobaczyć **swojego** syna”.

Najpierw wyznaczamy **podmiot**, którym jest słowo „**pani**”, potem zadajemy pytanie:

„**Czyj** jest syn, którego **pani** nie może zobaczyć?”
Odpowiedź: „Syn jest **pani**”.

A zatem otrzymujemy zdanie:

„Nie może **pani** zobaczyć **pani** syna.”
Drugie słowo „**pani**” jest **zaimkiem dzierżawczym** pochodzącym od **podmiotu „pani”** odmienionym przez **dopełniacz**.

Potem znowu z tabeli zaimków dzierżawczych dowiadujemy się, że słowo „**pani**” ma postać „**Ihr**”.
A zatem otrzymujemy tłumaczenie:

„**Sie** können nicht schauen **Ihr** Sohn”.

